fotbal

TINERII AU PRELUAT ȘTAFETA

Timișoara, 31 (prin telefon). — Aproape 20 000 de spectatori, prezenți pe stadionul 1 Mai, au fost martorii unui eveniment ce va rămîne imprimat în memoria timișorenilor, amatori de fotbal. Timp de 60 de minute fostele stele ale Ripensiei Timișoara și Gloriei Arad au realizat faze spectaculoase. În ciuda vîrstei (Hoksari — 68 ani, Barbu I — 65 ani) și a... kilogramelor în plus, jucătorii Sepi, Bindea, Schwartz, Cotormani, Barbu I, Todor, Igna, au smuls aplauze la scenă deschisă. După terminarea partidei, în care Andreescu a înscris 2 goluri pentru Ripensia, și Mihu — două pentru Gloria, a urmat o scurtă festivitate de predare a ștafetei.

În cea de a 2-a partidă, dintre *Ripensia* și *F. C. Bor* (Iugoslavia), deși timișorenii au avut inițiativa, au părăsit terenul învinși. Aceasta se datorește faptului că portarul Haidukovici și apărarea bine organizată de către internaționalul Rankovici au salvat goluri gata făcute. Unicul punct a fost înscris pe contraatac de Sofici, în min. 85. Așadar, scor: 1—0 (0—0) pentru F. C. Bor.

P. ARCAN, coresp. principal

PETROLUL — POIANA CÎMPINA 2—1 (0—1)

Ploiești, 31 (prin telefon). — Joc plăcut. Tinerii jucători ploiești s-au impus în repriza a doua. Au înscris: Dragomir și Oprișan, respectiv Bălășescu. Petrolul a folosit următoarea formație: Vișan-Gruber (Decu), Bădin, Florea I, N. Ionescu, Iuhas (Alexiu), Moraru, Grozea (Dragomir), Cotigă, Dincuță (Mitroi), Oprișan.

A. VLASCEANU, coresp. principal

OLIMPIA SATU MARE — MINERUL BAIA MARE 4-0 (1-0)

Olimpia, nou promovată în divizia B, a jucat bine, toate compartimentele aducîndu-și contribuția la această victorie. Golurile au fost realizate de Kincses (min. 27 și 56), Nagy (min. 48) Borota (min. 64).

A. VERBA, coresp.

SCHWARTZ (C.S.M. Sibiu) — SUSPENDAT PE 2 ANI

Biroul secției de fotbal C.S.M. Sibiu a analizat abaterile (a lipsit nemotivat de la antrenamentele și de la tabăra de pregătire) jucătorului M. Schwartz și a hotărît suspendarea lui pe 2 ani. Această hotărîre a fost trimisă Federației române de fotbal spre ratificare.

I. ILIE, coresp.

SERFÖZÖ — SCOS DIN LOTUL CRIȘULUI

Biroul clubului Crișul din Oradea, în ședința sa din 29 iulie, a hotărît ca jucătorul de fotbal A. Serfözö să fie scos din lot pentru abateri disciplinare.

V. SERE, coresp.

METALUL TÎRGOVIȘTE — PROGRESUL BUCUREȘTI 0—2 (0—0)

Tîrgoviște, 31 (prin telefon). — Partida a fost de un nivel tehnic satisfăcător. Golurile au fost realizate de Pavlovici (min. 55) și Matei (min. 80).

M. AVANU, coresp. principal

T. J. RUJOMBEROK — A.S.A. TG. MUREȘ 4—3 (1—2)

În primul joc al turneului pe care-l întreprinde în Cehoslovacia, A.S.A. Tg. Mureș a fost învinsă cu 4—3 (1—2) de formația T. J. Rujomberok.

BLITZ-INTERVIU CU MĂNDOIU

— Duminică ai jucat la Rapid, iar marți din nou la Progresul. Ce te determinase să părăsești vechea echipă?

— *Am mai spus-o de nenumărate ori pînă acum. Mi s-a pus în spate retrogradarea echipei, fiind și sancționat pentru aceasta. Într-o asemenea atmosferă cine ar mai fi putut juca fotbal? Eram gata să joc la orice echipă, nu am dorit neapărat să plec la Rapid. De aceea am declarat că sînt gata să accept carantina de un an.*

— Atunci ce te-a făcut să renunți la această hotărîre?

— *Iubesc prea mult fotbalul. Nu pot rezista să stau pe tușă. În al doilea rînd, toți cei care m-au acuzat au recunoscut că nu aveau nici un temei să facă asemenea afirmații. Apoi, vreau să arăt tuturor că nu dau bir cu fugiții. Vreau să contribui, alături de ceilalți vinovați de retrogradarea echipei, la revenirea în prima divizie. Acest lucru îl consider o chestiune de onoare pentru toți jucătorii Progresului. Și, în sfîrșit, dorința de a-mi aduce contribuția la... calificarea în Mexic. Sînt hotărît, chiar în „B" jucînd, să mă impun atenției selecționerului. E cea mai mare dorință a mea.*

— Succes! După cum a afirmat antrenorul Angelo Niculescu, într-un recent interviu, porțile rămîn larg deschise...

D. V.

PARTIDE AMICALE INTERNAȚIONALE

PROGRESUL BRAILA — CHEMIE LEIPZIG (R. D. GERMANA) 1—1 (1—0)

Meciul a fost de slab nivel tehnic. Gazdele au evoluat sub orice critică, iar spre sfîrșitul meciului au practicat un joc dur. Golurile au fost marcate de Udroaica (min. 25) pentru Progresul, Skrowny (min. 52) pentru Chemie.

N. COSTIN, coresp. principal

CEAHLĂUL P. NEAMȚ — ELÖRE BEKESCSABA (UNGARIA) 2—2 (0—2)

În prima repriză, oaspeții au avut inițiativa și au șutat de la distanță, înscriind două goluri. Autori: Lado (min. 17) și Bertok (min. 25). În ultimul sfert de oră, jucătorii de la Ceahlăul au reușit să restabilească egalitatea, prin Negustoru (min. 75) și Mangalagiu (min. 87).

C. NEMȚEANU, coresp.

ȘCOALA SPORTIVĂ SIBIU — C.K.D. SLANY (CEHOSLOVACIA) 1—0 (0—0)

Juniorii sibieni și-au luat revanșa în fața tinerilor cehoslovaci. Unicul gol a fost marcat de Munteanu în min. 63.

ILIE IONESCU, coresp. principal

Miercuri după-amiază, pe stadionul Giulești am asistat la momente emoționante. Aproape 10 000 de susținători și simpatizanți ai clubului Rapid au făcut o caldă manifestare de simpatie lui Motroc, fundașul central al echipei feroviare. După o activitate neîntreruptă de 10 ani, purtătorul tricoului vișiniu cu nr. 3 a apărut pentru ultima oară în formația Rapid, predînd apoi tricoul coechipierului său Lupescu, care va evolua în viitor pe postul de fundaș central dreapta.

Cum se remarcă din imaginea de mai sus, fotoreporterul Aurel Neagu a surprins pe peliculă emoționantul moment al predării tricoului.

ANCHETA INTERNAȚIONALĂ A ZIARULUI **sportul**

RANDAMENT EGAL LA CLUB ȘI ÎN ECHIPA NAȚIONALĂ?

CUM SE POATE REALIZA?

În loc de concluzii, cîteva idei actuale

Deși problemele supuse dezbaterii au avut o arie precisă, pe măsură ce primeam răspunsurile și le înseram în coloanele ziarului, sfera discuțiilor însuma noi aspecte, se relevau sensuri noi. Interlocutorii noștri au fost: Bobby Charlton (Anglia), Charles Loubet (Franța), Drăgan Giaici (Iugoslavia), Franz Beckenbauer (R.F. a Germaniei), Dimitar Iakimov (Bulgaria), Giacinto Facchetti și Giacomo Bulgarelli (Italia), Ladislav Novak (Cehoslovacia), Viktor Ponedelnik (U.R.S.S.) și Cornel Dinu, Ludovic Sătmăreanu, Titus Ozon, Ștefan Covaci (România).

Fără a încerca să trasăm linii directoare ale randamentului optim, vom desprinde doar cîteva idei care să încheie această anchetă internațională, prin prisma actualității ei pentru fotbalul nostru.

1 Poate că unii dintre tehnicienii fotbalului vor refuza prezenta eșalonare a concluziilor ce nu acordă primordialitate unui factor tehnic, tactic sau al pregătirii fizice. Dar noi, acordînd un rol preponderent răspunderii jucătorului față de propria pregătire, față de propriul randament în corelația de prestigiu: club — echipa națională, deci factorului etic, ne vom referi la el ca la un factor specific și deosebit de important.

Indiferent dacă-l citățm pe Bulgarelli („Randamentul, fie la echipa de club, fie la cea națională, este în strictă dependență de simțul responsabilității pe care îl are orice jucător..."), pe Novak („Trebuie să-ți educi voința în așa fel încît să știi să păstrezi un echilibru între ceea ce este necesar și util și ceea ce este tentant"), pe Facchetti („Un jucător de clasă poate și trebuie să rămînă el însuși oricînd"), pe Iakimov („În primul rînd, trebuie ca fotbalistul să manifeste multă voință și seriozitate, să urmeze riguros programul de antrenament"), sau pe Sătmăreanu („Chezășia propriei valori este seriozitatea și simțul de răspundere"), din răspunsurile preopinenților noștri se degajă un acut sentiment de responsabilitate.

De unde derivă el? O spune clar **Ponedelnik**: „Pentru multe milioane de oameni fotbalul nu e doar o simplă distracție, de ei își leagă unii viața, alții odihna după ziua de lucru... Cu alte cuvinte, dacă popularitatea globală a fotbalului este în afară de orice discuție, popularitatea fiecărui club în parte reprezintă obiectul propriei sale preocupări, a fiecărui jucător în parte și fiecare primește după merit". Se află aci reliefat un aspect foarte subtil al fotbalului modern, raportul dintre drepturi și îndatoriri, privit prin unica prismă justă: a responsabilității jucătorului ca protagonist principal al spectacolului fotbalistic.

La echipa națională raportul citat îmbracă forma sensibilă a unui puternic sentiment de patriotism, a dragostei față de culorile țării. Jucătorul care îmbracă tricoul echipei naționale este un reprezentant al masei de fotbaliști din țara sa și aceasta trebuie să-i amplifice sentimentul responsabilității, să-l mobilizeze în momentele cheie.

Pentru că randamentul este o expresie a valorii la un moment dat, dar și a conștiinței jucătorului.

2 La acest punct a alege un motto: „**Jucătorul tehnic n-are probleme!**". Afirmația, aparținînd celebrului **Bobby Charlton**, are deci girul unei depline autenticități. Ea acreditează ideea tehnicității jucătorului ca premisă esențială pentru un randament constant bun, atît la club cît și la echipa națională. Un fotbalist de o ridicată valoare tehnică, este de părere **Bobby Charlton**, dă întotdeauna un randament general bun chiar și în acele meciuri cînd nu este în ziua sa de formă. „**Forma**, completează ideea **Facchetti**, care influențează totuși randamentul, îl poate face o dată excelent, altă dată bun. Niciodată însă, mediocru".

Deci se încearcă aci înlăturarea unei dileme, pentru mulți falsă: valoare sau formă? Cei doi reputați internaționali declară, la unison, primatul tehnicii, al valorii, ca singur **parametru stabil** al randamentului. Este o idee la care subscriem în întregime.

Bulgarelli, fără a nega primatul tehnicii, încearcă însă o repliere: „Este foarte adevărat că un jucător bun nu strălucește întotdeauna și uneori nu dă randamentul așteptat, atunci însă e vorba de rațiuni de formă, deci de elemente de valoare momentană...". Punct de vedere căruia i se asociază Dinu și Novak.

Este de fapt o nuanțare care atrage atenția asupra unui pericol: absolutizarea termenului de randament în afara unor condiții obiective și subiective care, totuși, îl condiționează. Aci însă problema se interferează cu alta.

3 Cu cea a relației echipă reprezentativă-club. Această relație care, după opinia lui **Ștefan Covaci**, joacă un rol deosebit de important în „egalizarea" randamentului. Și plecînd de la același adevăr axiomatic — rolul esențial al tehnicii, el reduce colaborarea dintre antrenorii cluburilor și cei ai echipei naționale la expresia sa sintetică: selecționabilii să vină de la club la lot într-o perfectă stare de sănătate și cu o bună dispoziție de joc.

În fond, opinia nu poate fi contestată, ea trasînd sfera răspunderii antrenorilor respectivi ca și substanța colaborării dintre ei. Dar ea nu poate pune în lumină, tocmai prin caracterul ei sintetic, o serie întreagă de aspecte, ca de pildă: armonizarea factorilor de intensitate și permanență ai antrenamentului cu odihna și distracția jucătorului; asigurarea unui calendar competițional, corelat corespunzător și avînd bine definite punctele de vîrf ale sezonului (majoritatea celor care au participat la anchetă au fost pentru cantonamente scurte înaintea meciurilor internaționale); configurația, formula de echipă în care joacă la club și în națională etc., și care condiționează randamentul jucătorului, indiferent dacă evoluează în echipa sa de club sau în cea reprezentativă.

Parcurgînd însă cele 13 răspunsuri primite în cadrul anchetei, acest fapt îți apare firesc întrucît concluzia concluziilor e una: nu există o rețetă infailibilă care să garanteze un randament maxim și permanent. Există doar niște parametri constanți și alții variabili de care jucătorii, antrenorii, conducerile cluburilor și ale echipelor naționale trebuie să țină cont atunci cînd se pregătesc să escaladeze piscul performanței. Și ajunge în vîrf numai acela care și-a luat toate măsurile necesare la baza de plecare...

Paul SLAVESCU

cronica PREGĂTIRILOR

Văzută de antrenorii federali

La Dinamo, exigență și... recul!

La Dinamo București, *echipa pe care am urmărit-o în prima perioadă a pregătirilor efectuate la* Predeal, *am întrezărit o nuanță de îndîrjire neliniștitoare: în primul rînd față de un final de sezon care le-a refuzat performanța pe cele două planuri, ale campionatului și cupei și, în al doilea rînd, față de ea însăși ca echipă ce furnizase osatura națională.*

Și am constatat o grijă deosebită pentru pregătirea corespunzătoare a jucătorilor selecționabili. O grijă sinceră, nu exteriorizată prin vorbe goale ci printr-un efort dirijat de la bun început de noul antrenor al dinamoviștilor bucureșteni, D. Nicolae-Nicușor, *reflex al înțelegerii că o consacrare a echipei naționale în soccerul mondial va aduce, implicit, și o creștere a cotei valorice a cluburilor, antrenorilor și jucătorilor români.*

I-am văzut lucrînd pe Dinu, Lucescu, Dumitrache, Radu Nunweiller, Ghergheli, Deleanu, *timp de o oră și zece minute, la efort și puls maxim. I-am văzut apoi, după masă, într-un meci la* Bușteni, *contra* Ripensiei. *La 2—1 pentru adversari, ei s-au dezlănțuit iar* Dumitrache *a făcut în zece minute mai multe sprinturi decît într-un meci de campionat, realizînd și un hat-trick. Și mă întrebam cînd oare au mai lucrat atît de tare, în prima perioadă a pregătirilor...*

Aș spune însă că nota de seriozitate și exigență emană, deocamdată, dintr-o singură direcție: antrenor și medic. Evident că ea se repercutează pozitiv în atitudinea jucătorilor față de duritatea antrenamentelor, dar în asemenea cazuri, parcă mai mult ca oricînd, este necesară înțelegerea deplină a tuturor jucătorilor, angajarea la efort fără nici o drămuire. Mai sînt încă la Dinamo, *printre jucători, întrebări nerostite dar exprimate prin mici gesturi: „de ce se lucrează așa tare, la ce ne folosește?" Există chiar tendințe de eschivare de la eforturile individuale intensive, stopate însă cu tact și hotărîre de antrenor. Ele sînt desigur un recul, dar și un simptom (de loc nou!) de tratare superficială a perioadei pregătitoare.*

Ceea ce se impune deci la Dinamo *este o sincronizare a pregătirii individuale, dure și pe alocuri plictisitoare, cu cea a pregătirii colective, în meciuri, agreată de jucători.*

Antrenorul echipei, D. Nicolae-Nicușor, *ne spunea că așteaptă de la dinamoviști nu numai puncte în clasament (firești, după el, prin prisma lotului existent) ci și jocuri de calitate, la nivelul valoric maxim al echipei. Totuși, echipa nu s-a cristalizat încă. Unii vor spune că este prematur să pretindem deja definitivarea formației, judecînd după principiul:* „Întîi pregătirea, apoi problemele de formație". *Eu însă opinez pentru atacarea simultană a celor doi factori, întrucît perioada pregătitoare nu e un scop în sine ci se clădește pe o temelie precisă: FORMAȚIA DE BAZĂ ȘI IDEEA EI DE JOC.*

Or, la Dinamo *mai persistă încă unele semne de întrebare, mai ales în compartimentul apărării, punct forte prin tradiție la această echipă; plecarea lui* Datcu *și* Popa, *lipsa lui* Boc *(prototip al talentului lipsit de armătura interioară a răspunderii), impun deci remanierea acestui compartiment. El trebuie rodat acum, în formă definitivă și nu în primele meciuri de campionat.*

Nicolae PETRESCU

UMBRELA ATLETISMULUI

LUMINI ȘI UMBRE

Referindu-mă la cea de a XVIII-a ediție a Campionatelor internaționale de atletism ale României, vorbeam înainte de toate despre o tradiție, de acum puternică, de peste două decenii. Și cum despre o doamnă bătrînă nu se poate vorbi altfel decît cuviincios, cel puțin la început, voi așterne cuvinte elogioase.

Mai întîi, despre faptul că s-a adăugat o ediție acestor campionate, care cu puțini ani în urmă trăgeau să moară. Este momentul să relevăm că această ediție a însemnat o piatră de hotar în modernizarea acestui sport. Argumente sînt din belșug. Unul din ele: ploaia, care anul trecut, la Poiana Brașov a constituit un dezastru pentru pista de zgură, acum și-a pus parcă puțin amprenta pe rezultate. Și aceasta pentru că ELBITEX („made in Romania") sfidează ploaia.

Federația noastră a făcut eforturi serioase reușind astfel să invite la întreceri atleți din 21 de țări, de pe 4 continente. Dacă a lipsit Australia, aceasta s-a datorat faptului că acolo este acum iarnă. O iarnă nu prea grea, dar fără activitate atletică. Poate că, totuși, atleții chemați din 21 de țări nu au fost bine aleși, astfel că, de multe ori, întrecerile n-au fost echilibrate. Concurenții celor 22 țări (inclusiv România) s-au dispersat pe parcursul celor 33 probe atletice, lipsindu-ne de bătălii crîncene la firul sosirii, în lupta pentru centimetrii ce însemnau victoria. Este o revenire la cele scrise cu cîteva săptămîni în urmă, după cele relatate de mica noastră delegație la concursul de la Zürich, unde în 3—4 ore s-au perindat 6—7 campioni olimpici de la Mexic și tot atîția recordmani mondiali, care au avut rivali de temut. Acolo au fost adevărate bătălii, și totodată spectacol atletic la cea mai înaltă cerință. Acolo a fost un stadion arhiplin cu buni piatnici.

Apropo de buni piatnici și de spectatori. Aceștia nu au umplut tribunele „Republicii", ca acum 10—15 ani. Dacă stadionul s-ar fi umplut, am fi avut mai mulți nemulțumiți. Am fi avut mai mulți iubitori ai sportului care s-ar fi întors de pe stadion cu mîhnire în suflet. Fiindcă, se pare, apa de ploaie a diluat capacitatea de organizare, altădată atît de apreciată, a organizatorilor. Pauzele interminabile, aglomerarea de probe tehnice, suprapunerea unor probe în același sector au creat dificultăți atît arbitrilor, cît și atleților (lungime — suiță — aruncarea greutății), văduvind și pe spectatori de o vizionare agreabilă. Mă întreb, cine a avut ideea de a întrerupe proba de săritură cu prăjina, dar nu și, măcar pentru puțin timp, proba de săritură în lungime bărbați? Este adevărat că cei ȘAPTE ARBITRI ai probei de lungime s-au refugiat sub o mare umbrelă (nu a atletismului!), dar bieții săritori suportau loviturile ploii interminabile. Stimați arbitri, vă aduceți aminte că la Mexic au fost întrerupte mai multe probe, din cauza averselor de ploaie, cu toate că atleții aveau umbrele din belșug. Știți oare că acolo probele s-au desfășurat în cadrul J.O.? Arbitrii NU S-AU GRĂBIT însă să termine proba respectivă. În schimb, timpii morți au fost umpluți cu comentariile ingenioase ale crainicilor. Este drept, aceștia cunoșteau cîteva limbi de uzanță internațională și nu numai că au pronunțat corect numele concurenților din alte țări decît Mexicul și Spania, dar au reușit să mențină atenția spectatorilor, atît prin informații prompte cît și prin erudiția lor în problemele atletismului. A fi crainic-reporter nu înseamnă a fi un element auxiliar al întrecerilor atletice. El este poate cel mai important personaj al întrecerilor atletice, în unele momente ale concursului.

Și cîteva cuvinte pentru Valeriu Mironescu, după articolul său intitulat „Un succes al sportului atletic" din 28.07.69. Mai întîi, îi voi aminti faptul că în atletism timpurile se măsoară nu numai în secunde, dar și în zecimi de secunde, chiar și în proba de 800 m plat bărbați; apoi, că timpii în probele de alergări nu s-au realizat pe o pistă superioară celei din Ciudad de Mexico, ba din contră, pe una inferioară. Totuși, valoarea rezultatelor este atribuită pistei. Or, Elbitex (alias gumm-asfalt) este departe de adevăratul tartan! Doresc, în schimb, ca ceea ce s-a început pe stadionul Republicii din Capitală să fie terminat, chiar dacă această retușare se va face după cea de a XVIII-a ediție a campionatelor. Este vorba de ultimele retușuri pe care cei în cauză nu au avut timpul necesar de a le efectua, înaintea primului start al „internaționalelor". Mă refer și la denivelările ieșite la iveală după torentele de ploaie, băltoacele, care nici în ziua de luni nu au dispărut de pe suprafața pistei.

Cu toate acestea, felicitări Federației pentru tot ce s-a făcut nou în aceste ore ale atletismului.

Iolanda BALAȘ-SOTER

Puncte și contrapuncte

SEMNIFICAȚIA UNEI VICTORII

A vorbi despre victoria lui Năstase asupra „divinului" Manuel Santana — astăzi, în debutul partidei cu India, nu înseamnă, cum s-ar putea presupune, a preluda pur și simplu cu implicații vag oportuniste prezumtiva prezență a românilor în etapa-cheie a Salatierei de argint. Dincolo de valoarea intrinsecă a rezultatului (cel mai bun obținut vreodată de un tenisman de pe aceste meleaguri, cu excepția celor două seturi cîștigate de Țiriac la Rod Laver), de oxigenul moral pe care ni-l oferă la momentul potrivit această splendidă performanță — repriza ultimă a coridei albe din La Coruna a avut darul să anuleze unica rezervă posibilă față de ascensiunea culorilor noastre în Cupa Davis 1969. Într-adevăr, după Valencia simțeam plutind în aer ideea că forfaitul lui don Manolo a fost hotărîtor pentru calificarea cuplului Țiriac-Năstase. Deoarece, precum bine se știe, Santana cedează extrem de rar în deplasare și mai de loc pe teren propriu. Tenisul spaniol, aureolat de isprăvi senzaționale (vezi finala cu australienii, acum doi ani) este, în fond, ceea ce este datorită 90% aceluiași fenomen al rachetei — Manuel Santana.

Dispunînd recent de Țiriac în finala turneului de la Baastad, asul iberic realiza e jumătate din revanșa pe care temperamentul său de hidalgo o reclama insistent. Rămînea cealaltă... jumătate — respectiv, un succes asupra lui Năstase — pentru a demonstra convingător că Spania, cu Santana...

Lucrurile s-au petrecut însă exact invers decît scontau amatorii de pronosticuri facile; campionul României a dovedit cu prisosință că poate cîștiga în fieful oricărui adversar, inclusiv acolo unde actualii deținători ai trofeului s-au văzut nevoiți să încline steagul, în 1965.

Iată pe scurt semnificația profundă a victoriei din La Coruna, piatră unghiulară în palmaresul lui Ilie Năstase și, concomitent, în acela al tenisului autohton. Acum, cînd pe zgura roșie din parcul Progresul ne lansăm în cea mai temerară tentativă din istoria sportului alb în țara noastră — aceste reflecții tîrzii pe marginea unui succes individual (în aparență), năzuiesc să însemne, totuși, un preludiu oportun la suprema consacrare a tenisului românesc.

Dan DEȘLIU

VERA RADO ÎNVINGĂTOARE ÎN „CUPA ARDEALULUI"

Cluj, 31 (prin telefon). Întrecerile de tenis dotate cu „Cupa Ardealul" au intrat în etapa decisivă. La proba de simplu femei, este de acum cunoscută cîștigătoarea concursului: **Vera Rado** (Politehnica Cluj). Ea a învins-o în finală pe Vera Dudaș (Mureșul Tg. Mureș) cu 7—5, 6—3. Ultima, produsese o surpriză, în semifinale, cînd a eliminat-o pe clujeanca Lucia Tănăsescu cu 6—4, 9—7.

În proba de simplu bărbați, s-a ajuns pînă în finală. Semifinalele au oferit meciuri echilibrate. Este de notat surprinzătoarea înfrîngere a lui Sever Mureșan (Progresul București) în fața brașoveanului Iosif Kerekeș cu 6—4, 6—4. În cealaltă semifinală, un meci în „familie" (doi jucători de la Politehnica Cluj), Boldor și Komoroczi. Partida, care s-a încheiat cu victoria lui Komoroczi cu 7—5, 12—10, a prilejuit, din păcate, momente de nesportivitate (discuții și comentarii repetate la deciziile arbitrului).

Alte rezultate: **simplu bărbați, sferturi de finală:** Boldor — Crișan (U.T.A.) 4—6, 6—3, 6—3, Spătaru (Electrica Timișoara) — Baia (St. roșu Brașov) 6—1, 6—0, 6—0, Horvath (Constructorul Hunedoara) — Dancea (Politehnica Cluj) 6—1, 6—3, Komoroczi — Bondoc (Progresul București) 6—2, 6—0.

P. RADVANI — coresp.

X-ul ATLETISMULUI

Acum vreo cincisprezece ani, la primele ediții ale Campionatelor internaționale de atletism ale României, tribunele stadionului Republicii erau arhipline, cuprinzînd 35 000 de spectatori.

Duminica trecută, cînd s-a desfășurat ediția a XVIII-a a campionatelor, aceleași tribune au numărat cam 3 500 de spectatori.

Acum vreo cincisprezece ani se făcea coadă la casele de bilete cu o săptămînă înaintea întrecerilor, se puneau la bătaie pentru dobîndirea unui loc la „A" (ca să nu mai pomenim de „Zero") toate „relațiile" cu acces în lumea sportivă și toate coafezele avînd privilegiul de a îngriji podoaba capilară a nevestelor de redactori la „Sportul", iar disperații se instalau de cu seară la podul Mihai Vodă în așteptarea unui bilet în plus. Ah, vremurile acelea cînd oamenii cerșeau atletism...

Duminica trecută, porțile de la „Republicii" erau deschise larg și pe gratis — așa cum anunțaseră înainte ziarele — studenților, elevilor și militarilor. Dar nu venea nimeni, lăsîndu-i parcă pe portari cu mîna întinsă. A fost atunci ziua cînd atletismul cerșea oameni.

De ce?

Din vina atletismului. Din cauză că atletismul nu și-a dat seama că de la primele ediții și pînă astăzi s-au schimbat niște lucruri în dorințele publicului. Din cauză că atletismul a rămas în urmă cu politica.

Mai întîi organizatorii ar fi trebuit să remarce faptul că explozia anilor dintîi era explicabilă prin lunga secetă sportivă pe care a cunoscut-o războiul și vremea de după război, prin absența, timp de-o generație aproape, a concursurilor internaționale, prin setea cumplită de cunoaștere a valorilor străine, de care lumea fusese mult și dureros ruptă. Or, de la I-a ediție la a XVIII-a, setea amintită s-a mai potolit și, pentru provocarea apetitului, spectatorul are nevoie de-o ispită mult mai puternică decît un concurs onorabil.

Pe urmă, organizatorii n-au avut suficient fler pentru a intui că dacă în 1950 prezența a doi campioni olimpici pe pista de alergări poseda capacitatea de a scoate 100 000 de oameni din casă, astăzi e nevoie de-o doză mult mai mare de atracție pentru realizarea aceleiași performanțe. Pentru că, de-a lungul edițiilor s-au perindat zeci de campioni olimpici și europeni și s-au bătut recorduri memorabile. Pentru că între timp a apărut televiziunea și însetații de odinioară i-au văzut de la doi metri din fotoliu pe toți învingătorii din Mexic. Și pentru că posibilitățile tînărului 1969 de a-și trăi sfîrșitul de săptămînă sînt incomparabil altele, ce-i de făcut? (după ce, bineînțeles, renunțăm la ideea de a pune semi-insuccesul de public de la internaționale pe seama ploii):

a) de pregătit pentru 1970 un „afiș". Un afiș cu forță de șoc, un afiș cu „nume" în înțelesul net și cinstit al cuvîntului. Deoarece, să nu uităm niciodată dacă binecunoscuta, mica și credincoasa „familie" a atletismului vine pentru campionate, marele public vine pentru campioni;

b) de îndrăznit niște concursuri cu „mîză". Adevărul vieții sportive de astăzi este că, indiferent de plăcerea sau neplăcerea noastră, întrecerile amicale și-au tocit incisivitatea, căzînd pe-un plan secund și cu totul de breaslă în fața matadorilor unde se pun la bătaie distincții majore. Ce poate spune unui mare atlet al lumii titlul de campion internațional al României? Dar spectatorului? De aceea am impresia că niște campionate europene, de pildă, s-ar potrivi foarte bine și cu stadionul Republicii și cu nevoia de revitalizare a lumii atletismului.

Al. MIRODAN

CONCURSUL EXCEPȚIONAL PRONOEXPRES CU PREMII ÎN APARTAMENTE, AUTOTURISME, EXCURSII ȘI BANI — 3 AUGUST 1969

Ultimele 2 zile pentru procurarea biletelor

Numai două zile mai aveți la dispoziție pentru a vă putea procura biletele la concursul excepțional Pronoexpres din 3 august a.c., concurs care se prezintă cu o bogată listă de premii.

Pe primul plan se situează apartamentele cu 2 și 3 camere (confort gradul I), autoturismele DACIA 1100 și SKODA 1000 M.B., toate atribuite în număr NELIMITAT.

În plus, prin tragere la sorți, vor fi acordate 60 excursii în R.P. Ungară și R.S. Cehoslovacă, cu autocarul (circa 15 zile) și premii în numerar de valoare variabilă și premii fixe în bani.

Cu biletele seria N de 30 lei puteți participa la toate extragerile cu șanse de cîștig.

PREMIILE TRAGERII EXCEPȚIONALE LOTO-APARTAMENTE DIN 22 IULIE 1969

Categoria I: 5 apartamente cu 3 camere; categoria a II-a: 2 apartamente cu 2 camere; categoria a III-a: 23 variante (excursii în Italia); categoria a IV-a: 35 variante a 5 000 lei; categoria a V-a: 104 variante a 1 000 lei; categoria a VI-a: 539 variante a 500 lei; categoria a VII-a: 835 variante a 100 lei; categoria a VIII-a: 1333 variante a 50 lei.

Cîștigătorii premiilor în apartamente sînt următorii: Popa Gheorghe și Nistor Elena din Bacău, Popa Ion din comuna Zemeș-Moinești, Steliana Mihalcea din Ploiești și Hodoroabă Irina din Timișoara (apartamente cu 3 camere); Dochin Gheorghe din Ploiești și Marcu Marin din București (apartamente cu 2 camere).